

РЕШЕНИЕ

№ 26867

гр. София, 12.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 15.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разглежда дело номер **10323** по описа за **2024** година докладвано от съдия Стоян Тонев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от С. С. Т. с [ЕГН] в качеството му на управител на „Пропърти А 21 Малинов 51“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], чрез адв. Р., срещу Решение № 3835 от 23.08.2024г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 23 състав, постановено по анд №15691/2023г..

С касационната жалба се твърди неправилност на решението. Твърди се, че неправилно е приложен материалния закон, тъй не е нарушена посочената в НП норма на чл. 63, ал.4 от ЗМИП. Освен това СРС отново в нарушение на материалния закон е приел, че не е изтекла давността за погасяване на административно-наказателното преследване. Сочи се и че е пропуснат срока по чл. 34 от ЗАНН- 6 месеца от откриване на нарушителя, както и че в АУАН и НП липсва място на извършване на твърдяното нарушение. Иска се отмяна на решението на СРС и постановяване на ново от АССГ като отмени НП. Заявява се претенция за присъждане на разноски.

В съдебно заседание касаторът - С. С. Т. , редовно и своевременно призован, не се явява. Представлява се от адв. Р., който поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Иска се отмяна на решението на СРС и постановяване на ново от АССГ, с което да бъде отменено НП. Уточнява се, че се претендират разноски за адвокатски

хonorар обща в размер на 660 лева по списък, а именно 300 лева за адвокатски хonorар с включен ДДС по анд №11425/ 2020г. на СРС и 360 лв. за адвокатски хonorар с включен ДДС по канд №7758/23г. на АССГ. Не се претендират разноски по анд №15691/2023г. на СРС и за настоящото касационно производство.

Ответникът по касация-Изпълнителен директор по Агенция по вписванията, редовно и своевременно призован, не се явява и не е представляван в съдебно заседание.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение основателност на касационната жалба.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна.

Настоящото касационно производство е второ по ред.

С НП № 94 – 02-83 /16 / 08.07. 20 г, издадено от изпълнителен директор по Агенция по вписванията, с което на основание чл. 118 ал.1 вр. пар. 9 ал.2 ПЗР вр. чл. 63 ал.4 от Закона за мерките срещу изпирането на пари / ДВ бр. бр. 42/ 28.05.2019 г / на С. С. Т. с [ЕГН] в качеството му на управител на „Пропърти А 21 Малинов 51“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], [населено място] е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 500 лв.

С процесния съдебен акт е потвърдено НП № 94 – 02-83 /16 / 08.07. 2020 г., издадено от изпълнителен директор по Агенция по вписванията.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган и въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), който е бил предявен на нарушителя. При издаване на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП ясно и недвусмислено е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел, че е била ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора за нарушение по чл. 118 ал.1 вр. пар. 9 ал.2 ПЗР вр. чл. 63 ал.4 от Закона за мерките срещу изпирането на пари/ ДВ бр. бр. 42/ 28.05.2019 г, предвиждащ наказание глоба в размер на 500 лв. до 5 000 лв. за задължено по закона ФЛ, което наруши посочените разпоредби ЗМИП.

Настоящата съдебна инстанция намира, че така постановеното съдебно решение, както и потвърденото с него наказателно постановление следва да бъдат отменени, поради изтичане на предвидената в закона абсолютна давност.

Относно датата на нарушението, в АУАН и НП е посочена като такава 01.06.2019г. Посочено е, че пар. 9 ал.2 ПЗР вр. чл. 63 ал.4 от Закона за мерките срещу изпирането на пари / ЗМИП / -лицата, за които се прилага изискването за вписване на данните по чл. 63 ал.4 ЗМИП в съответния регистър по чл. 63, заявяват за вписване тези данни в срок до 4 месеца от изтичането на срока по ал. 1/ който е до 31 януари 2019 г./- т.е. задължението е следвало да бъде изпълнено до 31.05.2019г. Съответно, доколкото до 31.05.2019г. не е изпълнено задължението, то на 01.06.2019г. вече е извършено административното нарушение, като това е датата на нарушението, която е посочена

в АУАН и НП.

Съгласно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН, относно обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс /НК/, доколкото ЗАНН не предвижда друго. Относно давността за погасяване на административно-наказателното преследване ЗАНН не съдържа разпоредби, поради което приложение намират съответните текстове на чл. 80 и чл. 81 от НК. Съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, вр. с чл. 11 от ЗАНН, административно-наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години, считано от извършване на нарушението /чл. 80, ал. 3 от НК/. Предвид чл. 81, ал. 2 от НК, вр. с чл. 11 от ЗАНН, давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето за преследване спрямо лицето, срещу което е насочено преследването, но съгласно чл. 81, ал. 3 от НК /т.нар. „абсолютна давност“/, независимо от спирането или прекъсването на давността, наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в чл. 80 от НК. Така с Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2014 г., ОСНК и ОСС на Втора колегия на Върховния административен съд се приема, че разпоредбата на чл. 11 от Закона за административните нарушения и наказания препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в Наказателния кодекс. Тъй като в чл. 34 от ЗАНН няма разпоредба, аналогична на разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК, уреждаща абсолютната давност, съответно „тази празнина се преодолява с приложението на чл. 81, ал. 3, във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, вр. чл. 11 от ЗАНН“. В случая като дата на нарушението е посочена в НП и АУАН 01.06.2019г. Това е моментът, от който започва да тече давността за административнонаказателното му преследване, съгласно чл.80, ал.3 НК, вр. чл.11 ЗАНН. Според правната уредба абсолютната давност е 4 години и 6 месеца (3 години по чл.80, ал.1, т.5 НК, вр. чл.11 ЗАНН плюс половината от тези 3 години, равняваща се на 1 година и 6 месеца, по чл.81, ал.3 НК, вр. чл.11 ЗАНН). Следователно, считано от 01.06.2019г. срокът на абсолютната погасителна давност по чл.81, ал.3 от НК, във връзка с чл.80, ал.1, т.5 от НК от четири години и шест месеца за процесното деяние изтича на 01.12. 2023г. Следователно давностният срок е изтекъл още по време на производството пред районния съд, който въпреки това с решението си от 23.08.2024г. е потвърдил НП. Давността погасява възможността за реализирането на административнонаказателната отговорност, следователно изключва възможността за реализиране на материалното санкционно правоотношение изобщо, респективно води до отмяна на НП. Поради изложеното настоящият касационен състав намира, че решението на СРС следва да бъде отменено. АССГ следва да постанови ново решение по същество, като отмени НП. Неправилно СРС е отхвърлил възражението за изтекла давност по съображения, че „нарушението продължава да се извършва и на осн. чл. 80 ал.3 НК и чл. 11 ЗАНН давността за преследване не е започнала, тъй като за нарушенията, които траят непрекъснато, каквото е процесното, тя започва от прекратяването им. Следва да се отбележи, че с АУАН и НП е вменено на касатора нарушение от 01.06.2019г. и спрямо тази дата следва да се изчислява давностният срок, тъй като с АУАН касаторът е обвинен именно за извършено на 01.06.2019г. нарушение и с НП административнонаказателната му отговорност е ангажирана за нарушение от тази дата, т.е районният съд не може да надхвърля очертаните с АУАН и НП рамки на отговорността на касатора и на практика да приема, че нарушението продължава да се

реализира и към момента, в който първоинстанционният съд е разгледал делото и по изложените от него съображения да отхвърля възраженията за изтекла давност. Отделен е въпросът, че дори давността да не беше изтекла, то районният съд пак е следвало да отмени НП, тъй като, както касаторът основателно възразява, в НП действително липсва място на извършване на твърдяното нарушение, което е задължителен реквизит по чл. 57, ал.1, т. 5 от ЗАНН/ т.к. НП задължително следва да съдържа: описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено/. Местото на нарушението не е посочено и в АУАН в нарушение на чл. 42 ал.1, т. 3 от ЗАНН. Сочените реквизити са необходими за да бъде изяснено нарушението. Обратното води до неяснота относно това за какво нарушение се наказва нарушителят и по този начин се накърнява правото му на защита.

Претенцията за разноси на жалбоподателя е основателна. При съответно прилагане на чл. 143, ал. 1 от АПК, към който препраща чл. 63д, ал.1 от ЗАНН, когато съдът отмени оспореното НП, възнаграждението за един адвокат се възстановява от бюджета от органа, издал НП. По делото е доказано, че жалбоподателят е бил представляван от адвокат, като съгласно списъка и приложените доказателства претендираните разноси за адвокатски хонорар общо в размер на 660 лева са действително направени / 300 лева по анд №11425/ 2020г. на СРС и 360 лв. по канд №7758/23г. на АССГ/.Пред настоящата инстанция разноси не са претендирани.

Така мотивиран и на основание чл.222, ал.1 АПК, Административен съд София - град, VIII касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 3835 от 23.08.2024г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 23 състав, постановено по анд №15691/2023г. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ НП № 94 – 02-83 /16 / 08.07. 2020 г., издадено от изпълнителния директор по Агенция по вписванията , с което на основание чл. 118 ал.1 вр. пар. 9 ал.2 ПЗР вр. чл. 63 ал.4 от Закона за мерките срещу изпирането на пари / ДВ бр. бр. 42/ 28.05.2019 г / на С. С. Т. с [ЕГН] в качеството му на управител на „Пропърти А 21 Малинов 51“ ЕООД е наложено наказание глоба в размер на 500 лв.

ОСЪЖДА изпълнителен директор по Агенция по вписванията да заплати на С. С. Т. с [ЕГН] сумата от 660 лева разноси по делото за адвокатски хонорар /по анд №11425/ 2020г. на СРС и 360 лв. по канд №7758/23г. на АССГ/ като сумата следва да бъде възстановена от бюджета на Агенция по вписванията.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.